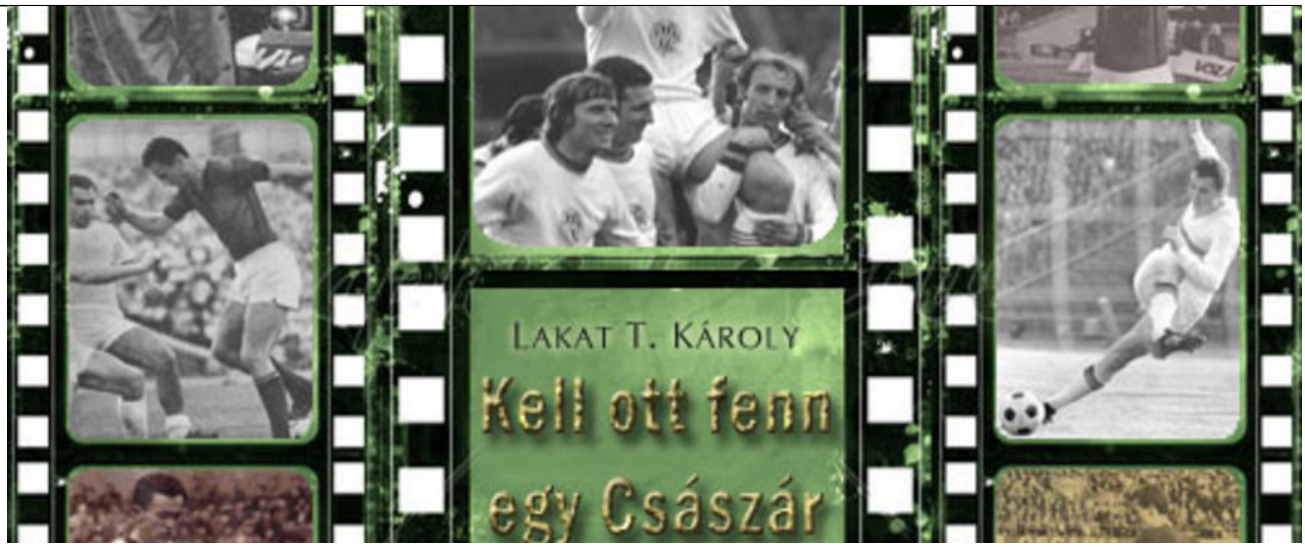

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 15.

2015 június 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

1967-ben a Fradi úgy repült át a magyar NB I-es bajnoki mez?ny fölött, mint az a Concorde gép az óceánon, amelynek prototípusát éppen ennek az esztend?nek az ?szén készítették el, s mutatták be a tervez?i.

Míg a Concorde a hangsebességet túllépve, az addiginak a felére, három és fél órára sz?kítette a Heathrow-Kennedy repül?tér (London-New York) közötti távot, addig Alberték egy fél idény alatt megnyertek egy éves bajnokságot!

A Ferencvárosnak err?l az egyetlen esztendejér?l könyvet lehetne írni, meg sem kísérlem tehát, hogy néhány újságoldalnyi terjedelemben minden olyan eseményre kitérjek, amelyek amúgy ezt b?ven indokolnák és megérdemelnék. Hihet?, vagy sem, tény: az is csak egy er?sen b?vített mondat erejéig fér ide, hogy: a tavaszi szezon zárásakor a tabella élen a Ferencváros állt, ilyen eredménysorral:

1. Ferencváros 15 14 1 – 40:9 29

Bet?kkel is leírom, részint, mert olyan parádés, részint mert szinte hihetetlen: 15 meccsb?l a csapat 14-et nyer meg, egyet játszik döntetlenre, veretlen marad, s 40 rúgott góljára 9 kapott esik. (Arról már nem is beszélve, hogy el?nye már ekkor 7 pont a második helyen utána loholó Újpesttel szemben, amely az ?szi folytatásban, annak a közepe táján, lesz még 11 pont is!)

Egyiptomban a Lakat-csapat 1967 februárjában. (Novák Dezs? gy?jteményéb?l)

S, tudja a Tisztelt Olvasó, mennyin múlott az, hogy a 15 meccsb?l 15 gy?zelem meglegyen?

Megmondom: 3 centin!

Egy nyolc meccs–nyolc gy?zelem mintázta sorozat végén a Fradi Dunaújvárosba utazott. A papírforma szerint sima három-, négygólos zöld-fehér gy?zelem prognosztizálható, igen ám, de a csapat két nappal korábban a Svéd Labdarúgó Szövetség meghívására Stockholmban Svédország válogatottjával (figyelem: egy magyar klubcsapat volt az ellenfele, egy a futballhagyományait és erejét tekintve nem akármilyen ország nemzeti tizenegyének) játszott barátságos mérk?zést, s cudar nagy (8:2) verést kapott.

Ma már bevallhatom: apám nem volt igazán elkeseredve ett?l a 2:8-tól. Azt mondta, a 8-ból 8 bajnoki zsinór-gy?zelem után a csapat már kezdte azt hinni, a labda magától is bemegy az ellenfelek kapujába, egy ilyen nagy verés talán rádöbbenti a játékosait arra, hogy nemcsak az Üll?i út 129. szám alatt üzemel? klub futballistái tudják mesterszinten ?zni ezt a játékot.

Dunaújvárosban, 1:1-nél Katona elfutott a balszélen, beadott, középen érkezett Sz?ke (hogy került oda?), s öt méterr?l egy bombaer?s fejessel (inkább rúgta volna, mert úgy szinte soha sem hibázott) kis híján kettétörte a Kohász pálya kapujának fels? lécét!

Ha ez a Sz?ke fejes bemegy, akkor 100 százalékos tavaszt zárt volna a csapat, de azért olyan nagyon nem búslakodtak azok, akik kimentek a Szeged elleni idényzáróra. Flóriék valami egészen parádés játékot rajzoltak a gyepre, úgy nyertek 5:0-ra, hogy a 22. percben (…) már 4:0 volt az eredmény…

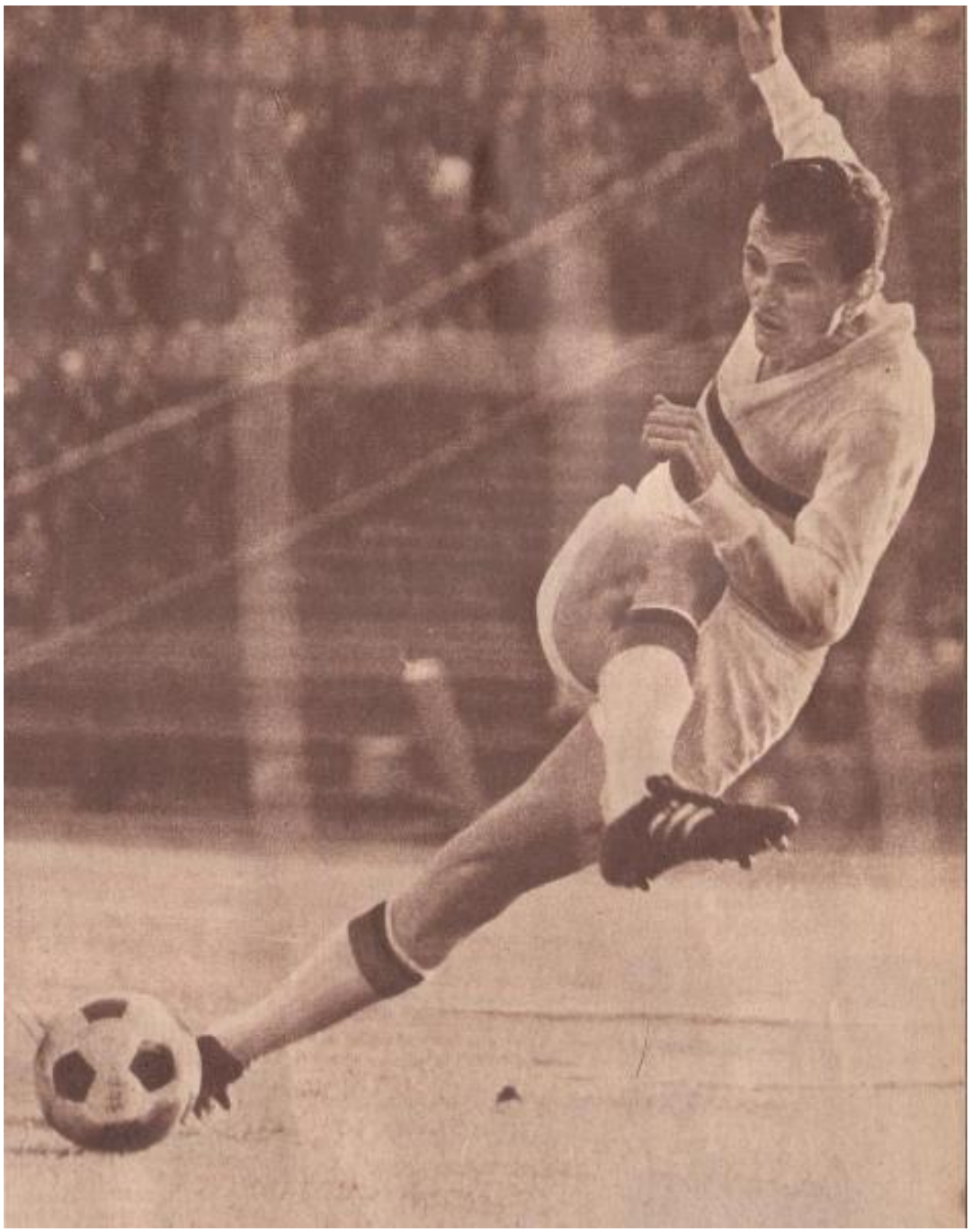
Az év mérk?zése mégis az a bizonyos oly sokszor megénekelt Újpest elleni rangadó volt, amely Esterházy Péter jóvoltából aztán a magyar irodalomba is bevonult („Amikor a Varga felb?rözte azt a Noskó nev?t…”) s amelyet mérvadó körök mind a mai napig a valaha volt legszínvonalasabb magyar bajnoki mérk?zésként emlegetnek.

Amit azon a ver?fényes áprilisi délutánon a Ferencváros futballban bemutatott Arany János képességeivel lehetne csak írásban visszaadni. Az utókor nagy szerencséje, hogy a Filmmúzeum m?során a mai napig vetítenek err?l a meccsr?l egy tíz-tizenkét perces összefoglalót, ami egy kincs és egyáltalán nem kevés, de olyan, mintha egy Marilyn Monroe képr?l a keblek lemaradnak…

70 000-ren mondhatják el magukról, miszerint személyesen, a helyszínen élték át ezt a futballcsodát, amely több okból is egészen kivételes, hogy azt ne mondjam példátlan néz?szám a magyar futball történetében.

Úgy voltak 70 000-ren a lelátókon, hogy (a kett?s rangadók történetében mondhatni egyedülálló módon) a Ferencváros és az Újpest „els? meccset” játszott a Vasas-Bp. Honvédot megel?z?en. Azon prózai oknál fogva, hogy a televízió, még jóval a bajnokság megkezdése el?tt ebb?l a fordulóból (megjegyzem teljesen jogosan, hiszen senki se számíthatott a zöldek mágikus tavaszára) a bajnoki címet véd? Vasas mérk?zését választotta, a tv-m?sorba pedig egy fél 6-os kezdés illeszkedett.

Igen ám, de így a tömeg (amely a Népstadion kett?s rangadóinak második meccsén mindig jóval nagyobb volt, mint az els? meccsen, amit sohasem értettem igazán, hiszen akik már vették maguknak a fáradtságot és elindultak a pálya felé, azok vajon miért nem voltak kíváncsiak ugyanolyan létszámban az els? meccsre is, rejtély…) nem szivároghatott folyamatosan a szektorokba, hanem egyszerre, jószerivel egy id?ben rohamozta meg a bejáratokat.

(fotó: Képes Sport)

No, ott aztán elszabadult a pokol… 70 000-ren egyszerre még a Népstadionba sem tudnak bejutni, nem beszélve arról, hogy akkoriban még nem ismerték az úgynevezett „beléptetési rendszert”, nem motozták meg a drukkereket. A jegyszed?ket a szó szoros értelmében elsodorta a népáradat.

A Verseny utca felé es? kapukat a tömeg betörte, egymás hegyén, hátán, néha a másikon áttaposva rohantak az emberek a szektorok felé, amelyek közül ráadásul arra a meccsre hármat (felújítási munkák miatt) nem is tervezett kinyitni erre a napra a rendez?ség, no, de ez a „terve” a szó szoros értelmében véve terv maradt csupán.

A futball istene (ha van ilyen) a szurkolókkal volt, nem történt nagyobb baleset, vagy tragédia, bár maga a helyzet ennek minden lehet?ségét magában hordozta.

Több szektornyi nép maradt le Rákosi Gyula gyorsan szerzett vezet? góljáról, a másodikat viszont már mindenki látta, amikor Varga olyan min?ség? labdát tálalt Sz?ke elé, amelyért az éttermeknek „Michelin-csillagot” osztogatnak manapság.

De, milyen is az élet: a legnagyobb meccs legnagyobb poénja, naná, hogy újra Albert Flórián nevéhez f?z?dik.

Nem „tortadobálós” poén ez, sokkal inkább hihetetlen finomságokat magában hordozó, amolyan szakmai csattanó.

A második félid?ben egy jobbról érkez? beadás után 17 méterr?l, a jobbösszeköt? helyér?l olyan elementáris bombával küldi a hálóba a labdát Szentmihályi feje fölött, hogy az ?sfradistáknak a nemzet bombázója, Deák „Bamba” jut eszébe.

Az az Albert Flórián l? távolról bombagólt, aki ugye, egy-két-három, maximum tizenhárom méterr?l szokta a góljait pöccinteni, perdíteni, besodorni, bekotorni, bokából elgurítani, belehelni, besóhajtani.

Bombameccsen l? bombagólt, naná, hogy bomba a siker is.

A meccsnek mégsem ?, hanem Varga Zoli az igazi nagy ünnepelt h?se! Gólt ugyan nem rúg, de úgy muzsikál, mint egy virtuóz. Lehártól Wagnerig minden létez? dallamot eljátszik a kottás-könyvb?l, cseleivel néha jószerivel akaratán kívül is megalázó helyzetbe hozva az újpesti véd?ket.

Mert azt azért tegyük hozzá, hogy akit Varga „felb?rözött” (aki az a bizonyos „Noskó nev?”) korának egyik legrettegettebb, legjobb véd?játékosa, aki a kés?bbiekben, az Újpest színeiben hatszoros bajnokcsapat kikezdhetetlen/kihagyhatatlan tagja, 246 NB I-es mérk?zést, VVK-dönt?t jegyez, s 15-ször a válogatott mezt is magára húzza.

Pedig a csodák délutánján taktikailag nem történt más, minthogy a véd?k közé általában beékel?d? Albertet és az addig a középpályán varázsló Vargát apám erre a meccsre megcserélte. Flóri jött kicsit hátrább mintegy irányítani, Zoli pedig vállalva Noskóval a brusztot, klasszikus centert játszott. Ez a voltaképpen minimális változtatás olyan lehetetlen feladat elé állította a lilákat, hogy amire átcsoportosítottak már régen elveszítették a mérk?zést.

Az alberti-tettek erre a tavaszra persze még közel sem értek véget.

Úgy zár 12 góllal (nem a bajnokság, hanem a fél idény végén), hogy az els? két fordulóban sérülés miatt nem is játszik, vagyis 13/12, azaz egy mérk?zés egy gól átlagban teljesít, ami az ? szintjén még nem is olyan bámulatra méltó. Erre a jelz?re sokkal inkább számíthat az alapvet?en megváltozott hozzáállása, játékszelleme okán, amelyet ebben a bajnokságban az els? perct?l az utolsóig képvisel.

Egy percre meg nem áll, a szó soros értelmében feltúrja a pályát minden meccsen, kezd ráérezni arra, hogy a gólpasszna néha nemcsak az értéke, hanem az öröme is tud akkora lenni, mintha maga talál a hálóba.

Az év mérk?zése mégis az a bizonyos oly sokszor megénekelt Újpest elleni rangadó volt, amely Esterházy Péter jóvoltából aztán a magyar irodalomba is bevonult („Amikor a Varga felb?rözte azt a Noskó nev?t…”) s amelyet mérvadó körök mind a mai napig a valaha volt legszínvonalasabb magyar bajnoki mérk?zésként emlegetnek.

Amit azon a ver?fényes áprilisi délutánon a Ferencváros futballban bemutatott Arany János képességeivel lehetne csak írásban visszaadni. Az utókor nagy szerencséje, hogy a Filmmúzeum m?során a mai napig vetítenek err?l a meccsr?l egy tíz-tizenkét perces összefoglalót, ami egy kincs és egyáltalán nem kevés, de olyan, mintha egy Marilyn Monroe képr?l a keblek lemaradnak…

70 000-ren mondhatják el magukról, miszerint személyesen, a helyszínen élték át ezt a futballcsodát, amely több okból is egészen kivételes, hogy azt ne mondjam példátlan néz?szám a magyar futball történetében.

Úgy voltak 70 000-ren a lelátókon, hogy (a kett?s rangadók történetében mondhatni egyedülálló módon) a Ferencváros és az Újpest „els? meccset” játszott a Vasas-Bp. Honvédot megel?z?en. Azon prózai oknál fogva, hogy a televízió, még jóval a bajnokság megkezdése el?tt ebb?l a fordulóból (megjegyzem teljesen jogosan, hiszen senki se számíthatott a zöldek mágikus tavaszára) a bajnoki címet véd? Vasas mérk?zését választotta, a tv-m?sorba pedig egy fél 6-os kezdés illeszkedett.

Igen ám, de így a tömeg (amely a Népstadion kett?s rangadóinak második meccsén mindig jóval nagyobb volt, mint az els? meccsen, amit sohasem értettem igazán, hiszen akik már vették maguknak a fáradtságot és elindultak

a pálya felé, azok vajon miért nem voltak kíváncsiak ugyanolyan létszámban az els? meccsre is, rejtély…) nem szivároghatott folyamatosan a szektorokba, hanem egyszerre, jószerivel egy id?ben rohamozta meg a bejáratokat.

No, ott aztán elszabadult a pokol… 70 000-ren egyszerre még a Népstadionba sem tudnak bejutni, nem beszélve arról, hogy akkoriban még nem ismerték az úgynevezett „beléptetési rendszert”, nem motozták meg a drukkereket. A jegyszed?ket a szó szoros értelmében elsodorta a népáradat.

A Verseny utca felé es? kapukat a tömeg betörte, egymás hegyén, hátán, néha a másikon áttaposva rohantak az emberek a szektorok felé, amelyek közül ráadásul arra a meccsre hármat (felújítási munkák miatt) nem is tervezett kinyitni erre a napra a rendez?ség, no, de ez a „terve” a szó szoros értelmében véve terv maradt csupán.

A futball istene (ha van ilyen) a szurkolókkal volt, nem történt nagyobb baleset, vagy tragédia, bár maga a helyzet ennek minden lehet?ségét magában hordozta.

Több szektornyi nép maradt le Rákosi Gyula gyorsan szerzett vezet? góljáról, a másodikat viszont már mindenki látta, amikor Varga olyan min?ség? labdát tálalt Sz?ke elé, amelyért az éttermeknek „Michelin-csillagot” osztogatnak manapság.

De, milyen is az élet: a legnagyobb meccs legnagyobb poénja, naná, hogy újra Albert Flórián nevéhez f?z?dik.

Nem „tortadobálós” poén ez, sokkal inkább hihetetlen finomságokat magában hordozó, amolyan szakmai csattanó.

A második félid?ben egy jobbról érkez? beadás után 17 méterr?l, a jobbösszeköt? helyér?l olyan elementáris bombával küldi a hálóba a labdát Szentmihályi feje fölött, hogy az ?sfradistáknak a nemzet bombázója, Deák „Bamba” jut eszébe.

Az az Albert Flórián l? távolról bombagólt, aki ugye, egy-két-három, maximum tizenhárom méterr?l szokta a góljait pöccinteni, perdíteni, besodorni, bekotorni, bokából elgurítani, belehelni, besóhajtani.

Bombameccsen l? bombagólt, naná, hogy bomba a siker is.

A meccsnek mégsem ?, hanem Varga Zoli az igazi nagy ünnepelt h?se! Gólt ugyan nem rúg, de úgy muzsikál, mint egy virtuóz. Lehártól Wagnerig minden létez? dallamot eljátszik a kottás-könyvb?l, cseleivel néha jószerivel akaratán kívül is megalázó helyzetbe hozva az újpesti véd?ket.

Mert azt azért tegyük hozzá, hogy akit Varga „felb?rözött” (aki az a bizonyos „Noskó nev?”) korának egyik legrettegettebb, legjobb véd?játékosa, aki a kés?bbiekben, az Újpest színeiben hatszoros bajnokcsapat kikezdhetetlen/kihagyhatatlan tagja, 246 NB I-es mérk?zést, VVK-dönt?t jegyez, s 15-ször a válogatott mezt is magára húzza.

Pedig a csodák délutánján taktikailag nem történt más, minthogy a véd?k közé általában beékel?d? Albertet és az addig a középpályán varázsló Vargát apám erre a meccsre megcserélte. Flóri jött kicsit hátrább mintegy irányítani, Zoli pedig vállalva Noskóval a brusztot, klasszikus centert játszott. Ez a voltaképpen minimális változtatás olyan lehetetlen feladat elé állította a lilákat, hogy amire átcsoportosítottak már régen elveszítették a mérk?zést.

Az alberti-tettek erre a tavaszra persze még közel sem értek véget.

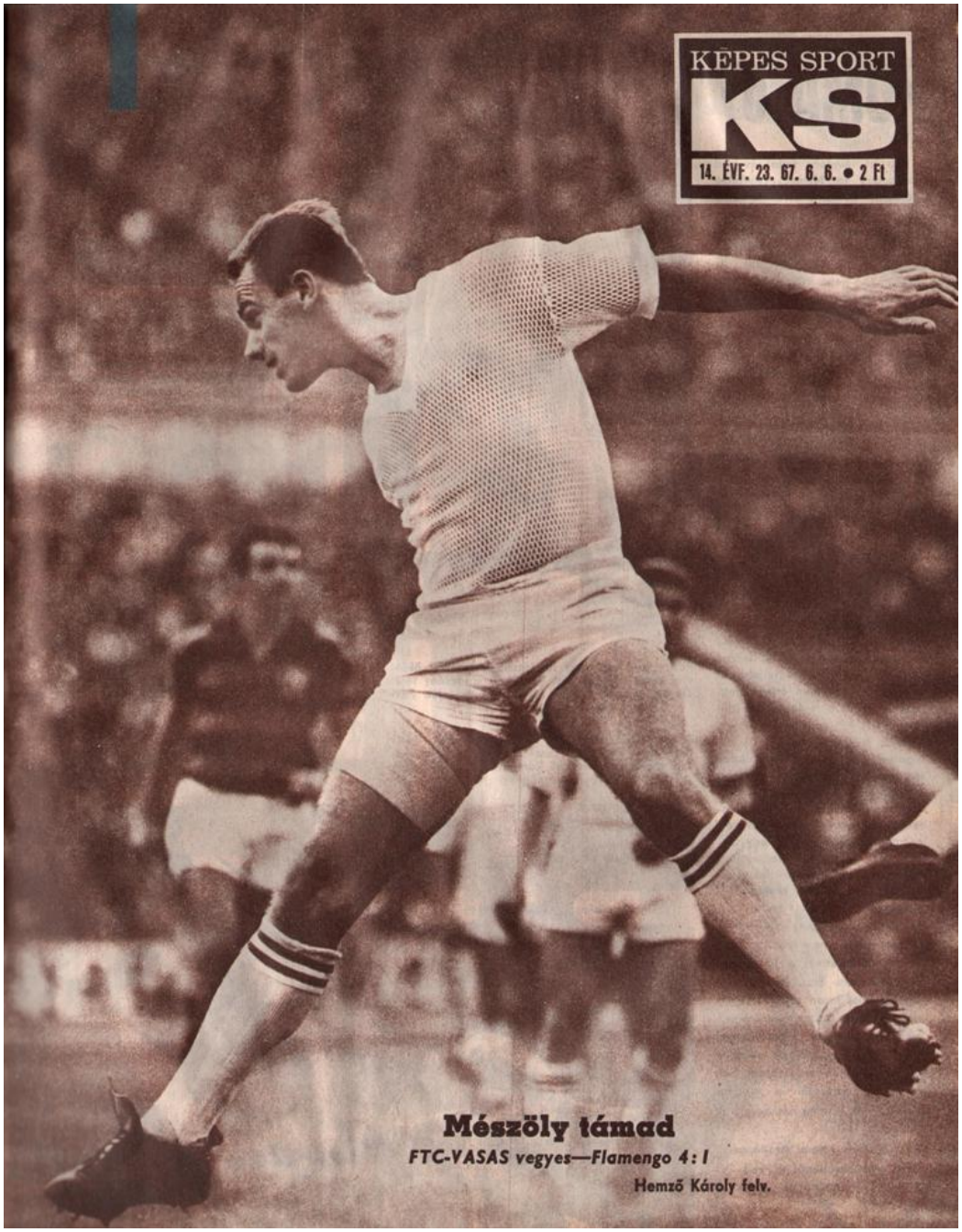
Úgy zár 12 góllal (nem a bajnokság, hanem a fél idény végén), hogy az els? két fordulóban sérülés miatt nem is játszik, vagyis 13/12, azaz egy mérk?zés egy gól átlagban teljesít, ami az ? szintjén még nem is olyan bámulatra méltó. Erre a jelz?re sokkal inkább számíthat az alapvet?en megváltozott hozzáállása, játékszelleme okán, amelyet ebben a bajnokságban az els? perct?l az utolsóig képvisel.

Egy percre meg nem áll, a szó soros értelmében feltúrja a pályát minden meccsen, kezd ráérezni arra, hogy a gólpassznak néha nemcsak az értéke, hanem az öröme is tud akkora lenni, mintha maga talál a hálóba.

Ezek a pluszok, ezek az extrák, a lényeg a káprázatos bajnoki menetelés.

S annak is még csak az els? felénél, 1967 tavaszának végén járunk.

De azt már akkor napnál világosabban látni: ez a Fradi (bár összetételében nem sokban különbözik a korábbi évek csapatától) valami olyan briliáns futballtudást képvisel, amely egyszer jön össze egy klub történetében

Apám, mint vadonatúj edz? annyit változtat csupán, hogy a játéktól visszavonuló Dalnoki Jen? helyére Páncsics Miklóst építi be a kezd?csapatba, mint balhátvédet, s bár a szíve vérzik, de a pályafutásának akkoriban már er?sen a vége felé járó Fenyvesi Máté helyett, a csapat gyors, villódzó, lendületes csatár-játékába akkor már jobban ill? Katona Sanyit játszatja.

Ezeknek a játékosoknak a meze alatt egy vadonatúj Fradi-szív dobog.

Pedig szívátültetés nem történhetett, hiszen azt a világon el?ször csak néhány hónappal kés?bb, 1967 decemberében végzi el bizonyos Christiaan Barnard dél-afrikai szívsebész, Fokvárosban egy Louis Washkansky nev? betegen.

Washkansky csak 18 napot élt az új szívével, a Fradisták „új szíve” viszont 1969 júniusáig kisebb nagyobb

zörejekkel bár (Varga távozása, Albert súlyos sérülése), de minimum tripla veréssz?mmal zakatolt.

És még csak most jön az ?sz.

Az igazi futballcsodák ?sze.

folytatjuk...

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló